

Όχι δεν λυπήθηκε ολόκληρη η Ελλάδα για τον θάνατο του Γλέζου

«Θλίψη σε ολόκληρη την Ελλάδα σκόρπισε η είδηση για τον θάνατο» αναπαράγουν τα μεγάλα ΜΜΕ. Όχι δεν είναι ολόκληρη η Ελλάδα που λυπήθηκε. Γνωρίζω σίγουρα κάποιους που δεν λυπούνται. Όταν μετατρέψαμε τις κρατικές παρελάσεις σε παρελάσεις του λαού και τρέχαν να γλυτώσουν οι επίσημοι, ξεκίνησε αμέσως ένας δεύτερος αγώνας για το νόημα αυτού που συνέβη. Γιατί αυτό θα όριζε τις πιθανές εξελίξεις σε ολόκληρη την Ελλάδα. Συζητήσεις στις γειτονιές, στα οικογενειακά τραπέζια, στα κανάλια.

Σε αυτήν την Ιστορική στιγμή βγήκε ο Παπούλιας για να πει ότι είναι ντροπή για το έθνος.

Αμέσως του απάντησε ο Γλέζος ότι είναι τιμή για το έθνος να αντιστέκεται στα μνημόνια, στις μειώσεις και στις ιδιωτικοποιήσεις. Ότι τις τιμές τις αξίζει ο λαός και όχι οι επίσημοι. Γνωρίζω σίγουρα κάποιους που χαίρονται που δεν θα είναι ξανά εκεί ένας Γλέζος να τους βάλει στη θέση τους.

Εκείνη τη στιγμή, live στη συχνότητα του Mega, ο Παπούλιας και ο Γλέζος εκπροσωπούσαν ένα έθνος. Ένα διαφορετικό έθνος ο καθένας.

Ο «Πρόεδρος της Δημοκρατίας» εκπροσωπούσε το επίσημο έθνος-κράτος. Το έθνος που βαφτίζει για «εθνάρχη» έναν συνεργάτη των ναζί.

Που νίκησε στον εμφύλιο με τις βόμβες των Αμερικάνων. Το έθνος που άφηνε ατιμώρητους ταγματασφαλίτες και τους έδινε όπλα να πυροβολούν ανθρώπους σαν τον Γλέζο.

Το έθνος που εκτελούσε Μπελογιάννηδες. Που τιμώρησε τους ΕΑΜίτες επειδή αντιστάθηκαν. Το έθνος-κράτος που καταδίκασε σε θάνατο τον Γλέζο. Το έθνος των Γκοτζαμάνηδων. Το έθνος-κράτος που βίαζε γυναίκες στα κρατητήρια. Το έθνος-κράτος που «ξέχασε» να καταδικάσει τους βασανιστές της χούντας. Το έθνος που παραδίδει τον Οτσαλάν και ανοίγει τα λιμάνια του για τους φονιάδες του ΝΑΤΟ. Το έθνος-κράτος που ξεπουλάει το ρεύμα, τα τραίνα, τα λιμάνια και το νερό του. Το έθνος-κράτος που «έχει συνέχεια».

Ο Γλέζος εκπροσωπούσε το Έθνος που κατεβάζει τη σημαία των ναζί. Το έθνος που τους χωράει όλους: Έλληνες, Σλάβους, Μουσουλμάνους, Άθεους, Χριστιανούς, Εβραίους.

Το έθνος που ψηφίζουν για πρώτη φορά οι γυναίκες. Με λίγα λόγια το έθνος που δημιουργούσε καθημερινά το ΕΑΜ στο βουνό.

Το έθνος που τα καράβια δεν θα ανήκουν πια στους πλούσιους συνεργάτες των ναζί.
Το έθνος που αντιστέκεται στους Άγγλους τον Δεκέμβρη. Εκπροσωπούσε τη Μακρόνησο και την αντίσταση στην Αμερικάνικη κόκκινη προβιά. Το έθνος των Λαμπράκηδων.
Το έθνος των εργαζομένων που μοιράζονται τα βάσανα και τους αγώνες τους. Το έθνος που αντιστέκεται στα τανκς. Το έθνος της ιστορικής τομής και α-συνέχειας.
Το έθνος που μάχεται στο Σύνταγμα ενάντια στα μνημόνια και τιμά το 61% του λαού για τη μοίρα αυτής της χώρας.

Αυτό το έθνος δεν ενώνεται με το δίκαιο του αίματος, μα με το δίκιο του εργαζόμενου.
Αυτό το άλλο έθνος μπορεί ακόμα να πλανάται πάνω από τη χώρα σαν φάντασμα γιατί υπήρξε το ΕΑΜ και αγωνιστές σαν αυτόν.
Αυτό το έθνος εκπροσώπησε ο Γλέζος μέχρι το τέλος της ζωής του.
Για αυτό ακόμα και όσοι διαφωνούμε με πολλές επιλογές του, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι όταν οι βάσεις του θανάτου παρέμεναν, αυτός δεν δίσταζε να φύγει. Για αυτό το 2015 όταν υπέγραφαν όλοι μαζί μνημόνιο αυτός συνέχιζε το Όχι.
Για αυτό και ενώ, τελικά, δεν «λυπάται ολόκληρη η Ελλάδα», λυπάται η συντριπτική πλειοψηφία αυτής της χώρας. Και έχουν κάθε λόγο να λυπούνται οι λαϊκές γειτονιές, αυτό που ο Λειβαδίτης περιέγραφε ως θλιμμένα προάστια:

*Λένε μάλιστα πως όταν πέθανε ακολούθησαν τη νεκρική πομπή
όλες οι λάμπες πετρελαίου των θλιμμένων προαστίων,
χαμηλωμένες βέβαια για την περίσταση.
Κι έτσι εξηγήθηκαν πολλές απ' τις παλιές υπερβολές του.*

Τάσος Λειβαδίτης

Χρέος μας να διατηρήσουμε ζωντανό στην μνήμη αυτόν τον Γλέζο. Τον 96χρονο, τότε, Γλέζο που στέκεται στην βροχή, υψώνει τη γροθιά και τιμά τους νεκρούς συντρόφους του.
Όπως έγραφε ο Βάλτερ Μπένγιαμιν:

*Ο κίνδυνος απειλεί τόσο το περιεχόμενο της παράδοσης όσο και τους παραλήπτες του.
Και για τους δύο είναι ο ίδιος: να γίνουν όργανα της κυρίαρχης τάξης. Κάθε εποχή πρέπει να κάνει τη δύσκολη προσπάθεια για την εκ νέου αρπαγή της παράδοσης από τον κονφορμισμό, που είναι έτοιμος να την καταδυναστεύσει. Γιατί ο Μεσίας δεν έρχεται μόνο σαν λυτρωτής, αλλά και σαν νικητής του αντίχριστου. Το χάρισμα να αναζωπυρώνει τη σπίθα της ελπίδας στο παρελθόν έχει εκείνος μόνο ο ιστορικός που είναι απόλυτα πεισμένος ότι ούτε ακόμη και οι νεκροί δεν θα 'ναι ασφαλείς από τον εχθρό, εάν αυτός νικήσει.
Και ο εχθρός αυτός δεν έχει πάψει να νικά.*

Να αντισταθούμε στην προσπάθεια των επισήμων να μετατρέψουν τον τελευταίο παρτιζάνο σε μια ακίνδυνη μούμια. Να τον κάνουν όργανο της κυρίαρχης τάξης.
Γιατί με δική του επιλογή, μέχρι το τέλος, ήταν το ακριβώς αντίθετο.

Ήταν αυτός που σε ηλικία 88 ετών τα έβαλε με τα MAT για να απελευθερώσει έναν διαδηλωτή.
Αθάνατος.

Χρήστος Αβραμίδης

Υποψ. Διδάκτορας Πολιτικών Επιστημών
Δημοσιογράφος

Σημειώσεις

Όταν ξεκινά ο καυγάς για να εκτιμήσουμε ποιος θα κερδίσει, θα πρέπει να κοιτάμε το πλήθος που παρακολουθεί, μας συμβουλεύει ο Gamson βασιζόμενος στον Schattschneider

Στο: Gamson, W. A. (2004). *Bystanders, public opinion, and the media. The Blackwell companion to social movements*, 242-261

Από το «Η ανασύνθεση του παρελθόντος»

(Δημοσιεύτηκε μετά τον θάνατό του, στο [Info-war](#))